

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 190/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Advokátska kancelária, Mlynská 26, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 To 36/2015-336 zo 4. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 To 36/2015-336 zo 4. júna 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Rožňava rozsudkom č. k. 3 T 25/2013-262 z 11. septembra 2013 uznal sťažovateľa vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, za čo ho odsúdil na peňažný trest vo výmere 1 500 eur. Voči predmetnému rozsudku prvostupňového súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 7 To 109/2013-276 zo 16. januára 2014 zrušil rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu a rozhodol tak, že sťažovateľ je vinný zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného, za čo ho odsúdil na peňažný trest vo výmere 500 eur. Na základe sťažnosti sťažovateľa ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 712/2014 z 28. januára 2015 rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo rozsudkom krajského súdu č. k. 7 To 109/2013-276 zo 16. januára 2014 porušené.

2.1 Krajský súd ako odvolací súd v nadväznosti na nález ústavného súdu o odvolaní sťažovateľa opätovne rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že zrušil rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu a rozhodol, že sťažovateľ je vinný, že 29. októbra 2012 okolo 10.50 h riadil nákladné motorové vozidlo zn. Liaz, EČV: [REDAKOVANÉ], s nákladným prívesom zn. BSS PV, EČV: [REDAKOVANÉ], smerom od Popradu na mesto Dobšiná, dole klesaním z Dobšinského kopca, okres Rožňava, kde pri predchádzaní vedľa skríženého kamióna, ktorý stál v protismere, nevenoval náležitú pozornosť vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, vyšiel na zasneženú nespevnenú krajnicu a následne sa s vozidlom a prívesom prevrátil do rokliny pod cestou, pričom jeho spolujazdec [REDAKOVANÉ] utrpel trieštivú kompresívnu zlomeninu tela 9. hrudného stavca, vyklbeninu pravého kľúčno-lopatkového zhybu, obojstranné pomliaždeniny hlavy s povrchovými odreninami v oblasti čela a oboch temenno-spánkových oblastí, pomliaždeninu ľavého kolena, s dobou liečenia najmenej 6 mesiacov, teda inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, a za to ho krajský súd odsúdil na peňažný trest vo výmere 500 eur.

2.2 Krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol: „Odvolací súd opätovným preskúmaním napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho zistil, že súd prvého

stupňa na hlavnom pojednávaní kontradiktórnym postupom konania vykonal dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu pre svoje rozhodnutie. Skutkový stav veci pred súdom prvého stupňa bol ustálený nie len na podklade výsluchu obžalovaného [REDAKOVANÉ] a svedkov, ktorí mohli sledovať nehodový dej, ale aj prečítaním listinných dôkazov a predovšetkým vykonaním nového dôkazu, akým bolo posúdenie dopravnej nehody znalcom z odboru cestnej premávky. ...

Znalec z odboru cestnej dopravy [REDAKOVANÉ] na podklade dôkazov obsiahnutých vo vyšetrovacom spise vypracoval znalecký posudok, kde ako možnú príčinu dopravnej nehody uviedol tri možné alternatívy jej vzniku, a to nesprávnu trajektóriu pohybu jazdnej súpravy s tým, že vodič, t.j. obžalovaný [REDAKOVANÉ] vyšiel pravými kolesami na nespevnený úsek cesty, resp. že príčinou nehody bola nesprávna technika jazdy spočívajúca v pribrzďovaní vozidla, resp. príčinou dopravnej nehody mohlo byť neskontrolovanie tlaku vzduchu vo vzduchotlakovej sústave prívěsu.

Súdu prvého stupňa, vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania, keď zisťovanie skutkového stavu veci bolo doplnené aj o posúdenie nehodového deja znalcom z odboru cestnej dopravy, preto nie je možné vytknúť žiadne pochybenie ohľadne skutkových zistení, z ktorých vychádzal pri svojom rozhodovaní. Znalec z odboru cestnej dopravy v záveroch znaleckého posudku len potvrdil skutkový stav veci, ktorý už bol zistený výsluchom účastníkov dopravnej nehody, a ten napokon bol zadokumentovaný aj v zápisnici o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody spolu s plánikom. ...

Odvolačí súd považuje za nutné predovšetkým zdôrazniť, že obhajoba obžalovaného [REDAKOVANÉ] bola overovaná nielen výsluchmi svedkov, ktorí sa nachádzali v blízkosti miesta dopravnej nehody, ale aj listinnými dôkazmi, akými sú protokol o nehode v cestnej premávke spolu s jeho prílohami, ako aj závermi znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy.

Z výsluchu svedka - poškodeného [REDAKOVANÉ] odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, mal preukázané, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] predtým, ako došlo k dopravnej nehode s jej následkami, s jazdnou súpravou zastavil asi 50 alebo 60 metrov od skríženého kamiónu stojaceho v protismere. Na pokyn obžalovaného [REDAKOVANÉ] šiel zisťovať situáciu v zjazdnosti cesty. Policajt, ktorý riadil v uvedenom úseku cesty dopravu, sa ho spýtal, či majú zimné pneumatiky a keďže zimné pneumatiky mali, policajt odpovedal,

že môžu ďalej pokračovať. Počas tejto doby v smere ich jazdy jazdnú súpravu obišli tri alebo štyri osobné motorové vozidlá a tiež nákladné vozidlo, čo len svedčí o tom, že jazdná súprava vedená obžalovaným [REDACTED] nerobila prekážku na vozovke a nebránila iným účastníkom cestnej premávky pokračovať v jazde v ich smere. Svedok [REDACTED] ďalej uviedol, že bol to on, čo mávnutím ruky dal pokyn obžalovanému [REDACTED], že môže pokračovať v jazde. Obžalovaný [REDACTED] na jeho pokyn sa pohol a on do vozidla nastúpil počas jazdy. Krátko po nastúpení do vozidla pocítil, ako jazdnú súpravu ťahá na zvodidlá, cez ktoré prepadli do rokliny. Z výsluchu svedka [REDACTED] je ďalej zistiteľné, že vozovka v kritickom úseku bola zasnežená, ale svedok sa nevedel bližšie vyjadriť k hrúbke snehovej vrstvy.

Svedok [REDACTED] ako poškodený sa vyjadril aj ku svojmu zraneniu, ktorého výpoveď bola potvrdená nielen lekárskymi správami zdravotníckych zariadení, ktoré mu poskytli po nehode potrebnú lekársku starostlivosť, ale aj závermi znaleckého posudku [REDACTED], znalca z odboru zdravotníctva.

Odvolačný súd ďalej považuje za nutné poukázať na výsluchy svedkov, na podklade ktorých okrem ďalších vo veci vykonaných dôkazov, bol ustálený skutkový stav veci. Z výpovede svedka [REDACTED], t.j. policajta, ktorý v kritickom úseku cesty riadil dopravu, súd mal preukázané, že skrížený kamión v protismere stál celkom na krajnici, a tak cesta bola okolo neho plne prejazdná. Svedok ďalej potvrdil, že spolujazdec obžalovaného, t.j. [REDACTED] zisťoval uňho možnosť pokračovania v ďalšej jazde, nakoľko majú náklad živých sliepok. Bol to on, čo odvetil, že je to na zväžení vodiča, osobne v ďalšej jazde obžalovanému nebránil. Upozornil však svedka [REDACTED], že bude lepšie, ak počkajú na pracovníkov správy ciest a na posypový voz, nakoľko posypovému voz, ktorý jazdil v ich smere, t.j. na Dobšínú došiel v kritickom úseku cesty posypový materiál.

Z výsluchu svedka [REDACTED], vodiča v protismere odstaveného skríženého kamiónu súd mal preukázané, že vozovka bola zle prejazdná. Na vozovke bola neposypaná vrstva snehu, v dôsledku čoho napokon došlo k skríženiu ním vedeného kamiónu. Skrížený kamión stál celkom na krajnici a nič nebránilo iným vozidlám pokračovať v jazde, a to v oboch smeroch jazdy. Svedok taktiež uviedol, že si všimol, ako sa obžalovaný s jazdnou súpravou pohol. Videl ako došlo k zablokovaniu kolies na jazdnej súprave vedenej

obžalovaným, jazdnú súpravu stiahol na zvodidlá, cez ktoré následne prepadla do rokliny. Aj tento svedok potvrdil, že jazdná súprava vedená obžalovaným počas toho čo stála, nebránila iným účastníkom cestnej premávky v jazde. Svedok potvrdil, že videl ako okolo nej bezpečne prešiel autobus a pokračoval v jazde na obec Dobšiná. Záverom svojho výsluchu svedok uviedol, že pokiaľ sa obžalovaný rozhodol v jazde pokračovať, nič mu nebránilo ísť viacej k stredu vozovky, nakoľko bolo tam dostatok priestoru.

Svedok [REDACTED], policajt, ktorý tiež v mieste dopravnej nehody riadil dopravu, potvrdil, že v smere jazdy obžalovaného krátko pred nehodou prešlo prázdne posypové vozidlo smerom na obec Dobšiná. V kritickom úseku cesta bola zasnežená, pretože snežilo. Pre jazdu obžalovaného zostal dostatočne široký pruh vozovky, a to aj napriek v protismere odstavenému skríženému kamiónu. Vozidlá jazdiace v oboch smeroch mohli pokračovať v jazde a nebol dôvod na odstavenie premávky. Rovnako aj tento svedok uviedol, že obžalovanému nebolo zabránené pokračovať v jazde, ale bolo mu doporučené, aby vyčkal na posypové vozidlo, ktoré sa má za chvíľu vrátiť a vykonať posyp. Svedok navyše uviedol, že jazdná súprava vedená obžalovaným predtým, ako sa opäťovne pohla, bola odstavená veľmi blízko pri krajnici, pričom vodičovi nič nebránilo ísť viac k stredu vozovky, preto podľa jeho názoru došlo k stiahnutiu jazdnej súpravy na zvodidlá a jej následnému prepadnutiu do rokliny.

Z výsluchu svedka [REDACTED] súdy mali preukázané, že v kritickom úseku cesty vozovka bola zasnežená, posypaná, pričom hrúbku vrstvy nasneženého snehu odhadol na 1,5 až 2 cm. Je potrebné však zdôrazniť, že tento svedok sa na miesto nehody dostavil až potom, čo už došlo k dopravnej nehode.

K hrúbke snehu sa vyjadroval aj svedok [REDACTED], ktorý posypovým vozidlom vykonával údržbu vozovky a vrstvu snehu na vozovke odhadol na 2 - 3 cm. Aj tento svedok potvrdil, že skrížený kamión stojaci v protismere jazdy obžalovaného nerobil žiadnu prekážku v zjazdnosti vozovky.

Skutočnosť, že v mieste, kde došlo k dopravnej nehode, vozovka v smere jazdy obžalovaného [REDACTED] nebola posypaná, vyplýva nielen z výpovede závoznika vodiča [REDACTED], tj. [REDACTED], ale predovšetkým z výpovede vodiča ďalšieho posypového vozidla [REDACTED]. Navyše z výsluch svedka [REDACTED] vyplýva, že bol to on, čo upozorňoval, keďže mu došiel posypový materiál, aby vozidlá idúce smerom

dolu kopcom radšej počkali a v jazde nepokračovali z dôvodu jej neposypania. Ináč vozovka v úseku, kde stál skrížený kamión, bola dostatočne voľná na prejazd iných motorových vozidiel, a to v oboch smeroch.

Výsluchom znalca z odboru cestnej dopravy [REDAKOVANÉ], ktorý zisťoval príčinu dopravnej nehody z odborného hľadiska, mal súd preukázané, že ako možná príčina vzniku dopravnej nehody mohla byť buď nesprávna voľba trajektórie pohybu jazdnej súpravy vedenej obžalovaným [REDAKOVANÉ] pri prejazde nehodovým úsekom, resp. nesprávna technika jazdy vodiča, keď brzdil alebo pribrzd'oval súpravu na klesaní s minimálnou adhéziou, resp. že vodič pred pohnutím sa a jazdnou súpravou dole klesaním neskontroloval tlak vzduchu vo vzduchotlakovej sústave jazdnej súpravy.

Na podklade takto vykonaného dokazovania možno konštatovať, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] pri prejazde Dobšinským kopcom, a to od momentu výjazdu na tento kopec, venoval náležitú pozornosť situácii v cestnej premávke. V tejto opatrnosti nepoľavil ani v úvodnej fáze pri zjazde z Dobšinského kopca, a to až do momentu, keď zbadal v protismere odstavený skrížený kamión.

Obžalovanému [REDAKOVANÉ] nie je možné nič vyčítať a dávať mu niečo za vinu, a to až do momentu, čo s jazdnou súpravou zastal cca 50 - 60 m od miesta, keď v protismere zbadal stojaci skrížený kamión. Napriek tomu, že mal vedomosť o neposypaní vozovky v jeho smere jazdy, v ďalšom už nekonal dostatočne opatrne a predvídavo, teda nevenoval náležitú pozornosť vedeniu jazdnej súpravy a sledovaniu situácie v cestnej premávke, keď sa rozhodol v jazde pokračovať. Navyše ním vedenú jazdnú súpravu uviedol do pohybu skôr, ako k nemu do vozidla pristúpil spolujazdec [REDAKOVANÉ]. Ako vodič s viacročnou praxou spojenou s vedením nákladných motorových vozidiel, ako aj jazdných súprav pozostávajúcich z ťažného motorového vozidla a privesu, musel mať skúsenosti, ako sa správa plne naložená jazdná súprava pri jazde na zasneženej vozovke a navyše dole klesaním. Práve v tomto konaní obžalovaného [REDAKOVANÉ], t.j. že sa rozhodol v jazde pokračovať a nevyčkať na posypové vozidlo, ktoré by vykonalo aj v tomto úseku cesty v smere jeho jazdy riadny posyp, odvolací súd videl naplnenie subjektívnej stránky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, Tr.zák. spáchaného formou vedomej nedbanlivosti. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] sa bez primeraných dôvodov spolaťhol, že k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chráneného Trestným zákonom nedôjde, hoci nesporne vzhľadom na jeho

dovtedajšie konanie, a to počas výjazdu na Dobšinský kopec konal nanajvýš opatrne a predvídavo.

Obhajobu obžalovaného [REDAKOVANÉ], že mu vjazde nebolo zabránené policajtom, ktorý v kritickom mieste riadil dopravu, preto aj odvolací súd vyhodnotil ako irelevantnú, nakoľko vodičovi je uložená povinnosť pri vedení vozidla konať tak, aby v dôsledku jeho konania nedošlo k ohrozeniu, resp. k poškodeniu záujmu chráneného trestným zákonom, hoci mal vedomosť o neposypanom úseku cesty, a preto mal a mohol predvídať, že svojím konaním môže spôsobiť poškodenie, resp. ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom.

Zistenie súdu prvého stupňa a tiež odvolacieho súdu že obžalovaný [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] porušil mu zákonom uloženú povinnosť, a to venovať náležitú pozornosť vedeniu motorového vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke vyplýva z dôkazov, ako sú vyššie jednotlivo uvedené. Odvolací súd pritom považuje za potrebné zdôrazniť, že bezprostrednou príčinou dopravnej nehody s jej následkom bolo zablokovanie kolies v prvom rade na prívесе, a to po opätovnom uvedení jazdnej súpravy do pohybu. Táto skutočnosť nepochybne vyplýva predovšetkým z protokolu o nehode s plánikom z miesta dopravnej nehody, ale aj zo samotného výsluchu obžalovaného [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ].

Odvolací súd tak mal bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] sa pohol s jazdnou súpravou buď skôr, ako skontroloval tlak vzduchu vo vzduchotlakovej sústave jazdnej súpravy, čo vyvolalo v dôsledku poklesu tlaku vzduchu v brzdnej sústave neodbrzdenie jazdnej súpravy a následný šmyk na neposypanej vozovke, resp. na neposypanom úseku cesty pribrzdením jazdnej súpravy vyvolal nábeh brzd spojeného so zablokovaním kolies a následným šmykom, v dôsledku čoho došlo k stiahnutiu jazdnej súpravy na zvodidlá s následným prepadnutím do rokliny. Toto všetko len potvrdilo znalcom uvádzanú nesprávnu techniku jazdy obžalovaným [REDAKOVANÉ] pri súčasnom pohybe blízko pravej krajnice v smere jazdy, ktoré skutočnosti nenastali mimo konania obžalovaného.

Keďže ku šmyku jazdnej súpravy nedošlo mimo vôle a konania obžalovaného [REDAKOVANÉ], navyše sa nejednalo o nepredvídanú, resp. náhlu alebo neočakávanú

prekážku v zjazdnosti cesty, preto toto konanie obžalovaného odvolací súd posúdil ako konanie formou vedomej nedbanlivosti.

Porušenie povinností zo strany vodiča, t j. obžalovaného [REDAKOVANÉ] v rozsahu, ako je to vyššie uvedené, nie je ale možné považovať za porušenie dôležitej povinnosti tak, ako to vyhodnotil súd prvého stupňa. Za porušenie dôležitej povinnosti vyplývajúcej z postavenia vodiča tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 157 ods.2 písm.a/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm.h/ Tr.zák. podľa ustálenej súdnej praxe nemožno mechanicky pokladať porušenie akéhokoľvek predpisu, vyhlášky o pravidlách cestnej premávky, resp. zákona, ale len porušenie takej povinnosti, ktorá podstatne zvyšuje stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť. Medzi porušením takejto povinnosti a následkom trestného činu musí byť preukázaná príčinná súvislosť.

Odvolací súd výsledky vykonaného dokazovania, ktoré boli vykonané v potrebnom rozsahu, na rozdiel od súdu prvého stupňa vyhodnotil tak, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] tým, že pokračoval v jazde dole Dobšinským kopcom nevenoval náležitú pozornosť vedeniu motorového vozidla - jazdnej súpravy, navyše vediac o neposypanej vozovke v smere jeho jazdy, teda vedel o situácii v zjazdnosti cesty, nevyčkal na posypové vozidlo a posypanie vozovky. Vedome riskoval, nedôvodne spoliehajúc sa, že k nehode nedôjde.

V dôsledku nesprávnej techniky jazdy tak, ako na to poukázal znalec z odboru cestnej dopravy [REDAKOVANÉ], obžalovaný [REDAKOVANÉ] dostal šmyk na ním vedenej jazdnej súprave s jej následným stiahnutím na zvodidlá a prepadnutím do rokliny.

Toto všetko mal a mohol obžalovaný [REDAKOVANÉ] predvídať, a preto v jazde pokračovať nemal. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] týmto konaním spôsobil dopravnú nehodu s jej následkami, v ktorom konaní odvolací súd videl naplnenie subjektívnej stránky konania obžalovaného [REDAKOVANÉ] formou vedomej nedbanlivosti. Medzi takýmto konaním a následkom bol preukázaný aj príčinný vzťah, nakoľko medzi toto konanie a následok nevstúpila žiadna iná skutočnosť, ktorá by tento príčinný vzťah narušila.

Krajský súd záverom poukazuje na opatrnosť obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý ako vodič v čase nehody s vozidlom jazdil minimálnou rýchlosťou, teda nie rýchlosťou, ktorá by nezodpovedala stavu a povahe vozovky, a pokiaľ aj došlo k bočnému šmyku jazdnej súpravy, nemohol predpokladať, že zvodidlá vedľa cesty z technického hľadiska nesplnia svoj účel. Zvodidlá vedľa cesty mali byť osadené tak, aby aj nákladné motorové vozidlo

a nielen osobné motorové vozidlá, a to aj pri vyššej rýchlosti nárazu do nich, boli zadržané na vozovke a neprepadli do rokliny. Nedokonalosť technickej zábrany, t.j. zvodidiel, ktoré v mieste nehody nezabránili prepadnutiu jazdnej súpravy do rokliny, však ani odvolací súd nemohol hodnotiť v prospech obžalovaného do takej miery, že by tento nebol pre svoje konanie trestne zodpovedný.

Práve z dôvodu, že v konaní obžalovaného [REDAKOVANÉ] odvolací súd nezistil, aby tento bol porušil dôležitú povinnosť súvisiacu s vedením motorového vozidla, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vo veci sám rozhodol rozsudkom, a to tak, že uznal obžalovaného na nezmenenom skutkovom základe za vinného len z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. a uložil mu peňažný trest vo výmere 500,- Eur. Pre prípad, že by obžalovaný [REDAKOVANÉ] úmyselne maril výkon peňažného trestu, súd mu ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov, ktorý trest považoval za primeraný a postačujúci na dosiahnutie účelu trestu v zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák., a to nielen z dôvodu individuálnej prevýchovy, ale aj z dôvodu generálnej prevencie.“

3. Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd napadnutým rozsudkom porušil jeho základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že ho uznal za vinného za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, a to aj napriek tomu, že podľa sťažovateľa vykonanými dôkazmi sa v súlade so zákonom jednoznačne nepreukázalo naplnenie subjektívnej stránky konania sťažovateľa a následne príčinná súvislosť medzi jeho konaním a ublížením na zdraví tak, ako sa mu to kládlo za vinu v obžalobe a ako sa na to poukazuje v napadnutom rozsudku.

3.1 S napadnutým rozsudkom krajského súdu nie je možné podľa mienky sťažovateľa súhlasiť, a to z dôvodu, že záver krajského súdu, podľa ktorého je príčinou dopravnej nehody nevenovanie náležitej pozornosti vedeniu motorového vozidla zo strany sťažovateľa, nemá podľa jeho názoru oporu vo vykonanom dokazovaní. Navyše krajský súd svoje rozhodnutie uvedené v napadnutom rozsudku nijakým spôsobom podľa sťažovateľa nezdôvodnil. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa podľa sťažovateľa len konštatuje, čo bolo podľa jeho názoru príčinou dopravnej nehody, avšak z napadnutého rozsudku nie je

podľa názoru sťažovateľa zrejme, akým spôsobom sa krajský súd dopracoval k tomuto zisteniu, ani akými úvahami sa spravoval pri posudzovaní príčin vzniku dopravnej nehody, pričom tento svoj názor nepodložil žiadnym z dôkazov vykonaných v trestnom konaní, čím zaťažil napadnutý rozsudok nepreskúmateľnosťou.

3.2 Pokračujúc vo svojej sťažnosti, sťažovateľ uvádza, že zo žiadneho z dôkazov vykonaného v rámci trestného konania taktiež nevyplýva, že by sťažovateľ od okamihu, keď zastal na ceste na Dobšinskom kopci z dôvodu, že videl v protismere skrížený kamión, nevenoval náležitú pozornosť vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke tak, ako mu to bolo kladené za vinu v obžalobe. Práve naopak, sťažovateľ, reagujúc na aktuálnu situáciu v cestnej premávke, nepokračoval v jazde, ale vozidlo zastavil a zisťoval situáciu v cestnej premávke, predovšetkým čo sa týka zjazdnosti cesty. Uvedené vyplýva zo svedeckých výpovedí prítomných svedkov na hlavnom pojednávaní 16. septembra 2013, ako aj z výpovedí sťažovateľa a poškodeného [REDACTED].

3.3 Podľa sťažovateľa nie je zrejme, na základe akých v predmetnom konaní vykonaných dôkazov dospel krajský súd k záveru, že sťažovateľ mal vedomosť o tom, že vozovka v smere jeho jazdy nebola posypaná a že sťažovateľ nekonal dostatočne opatrne a predvídavo, keď sa rozhodol pokračovať v jazde dolu Dobšinským kopcom. Sťažovateľ vo svojej výpovedi na pojednávaní 16. septembra 2015 uviedol, že cestou hore na Dobšinský kopec išiel za vozidlom, ktoré vykonávalo posyp vozovky. Podľa sťažovateľa je logické, že predpokladal, že posypové vozidlo, ktoré išlo v smere jeho jazdy na Dobšinský kopec, vykonávalo posyp v smere jeho jazdy aj cestou dole z Dobšinského kopca. Sťažovateľ nemal dôvod o tejto skutočnosti podľa jeho presvedčenia pochybovať. Napriek tomu v okamihu, keď sťažovateľ zbadal skrížený kamión na ceste pred ním, zastavil a zisťoval situáciu v cestnej premávke, predovšetkým čo sa týka zjazdnosti cesty. Sťažovateľ uviedol, že zisťoval situáciu v cestnej premávke, predovšetkým zjazdnosť cesty, prostredníctvom svojho kolegu [REDACTED] poškodeného [REDACTED], ktorý informáciu o zjazdnosti cesty zisťoval od policajta [REDACTED], ktorý v tom čase riadil premávku na Dobšinskom kopci.

3.4 Zo žiadneho z dôkazov vykonaného v rámci trestného konania podľa názoru sťažovateľa nevyplýva, že by sťažovateľ vedel alebo že by bol informovaný o tom, že cesta

dolu Dobšinským kopcom nebola posypaná, a teda že by nebola z tohto dôvodu zjazdná. Práve naopak, z vykonaného dokazovania podľa sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ bol informovaný o tom, že môže v ceste smerom dole z Dobšinského kopca pokračovať.

3.5 Na základe uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že dostatočne sledoval situáciu v cestnej premávke a jeho rozhodnutie pokračovať v ceste v danom čase a na danom mieste bolo správne. Na základe uvedeného sťažovateľ tak napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej dospel k záveru, že sťažovateľ vedel o tom, že cesta dole Dobšinským kopcom nie je posypaná, považuje za nepreskúmateľný.

3.6 Taktiež podľa sťažovateľa nie je zrejmé, na základe akých v predmetnom konaní vykonaných dôkazov mal krajský súd bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že sťažovateľ sa pohol s jazdnou súpravou skôr ako skontroloval tlak vzduchu vo vzduchotlakovej sústave jazdnej súpravy, čo malo vyvolať v dôsledku poklesu tlaku vzduchu v brzdnjej sústave neodbrzdenie jazdnej súpravy a následný šmyk na neposypanej vozovke, resp. na neposypanom úseku cesty mal sťažovateľ príbrzdením jazdnej súpravy vyvolať nábeh brzd spojeného so zablokovaním kolies a následným šmykom, v dôsledku čoho došlo k stiahnutiu jazdnej súpravy na zvodidlá s následným prepadnutím do rokliny. Zo svedeckej výpovede sťažovateľa vyplýva, že vozidlo bolo po celú dobu naštartované, tlak vzduchu vo vzduchotlakovej sústave prívesovej sústavy bol dostatočný, čo dokazuje aj tá skutočnosť, že na motorovom vozidle by nebolo možné zaradiť rýchllosť a následne sa pohnúť bez toho, aby bol vo vzduchotlakovej sústave dostatočný tlak.

3.7 Z vykonaného dokazovania, konkrétne zo svedeckých výpovedí sťažovateľa a poškodeného [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní 16. septembra 2013 podľa sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ v čase, keď pomaly schádzal dolu Dobšinským kopcom, pričom mal zaradený 1. rýchllostný stupeň, motorové vozidlo v čase jeho jazdy nepribrzd'oval. Podľa sťažovateľa skutočnosť, že kolesá sa na motorovom vozidle točili, je aj podľa vyjadrení znalca prednesených na hlavnom pojednávaní 16. septembra 2013 znak toho, že vozidlo nemohlo byť zo strany vodiča príbrzd'ované.

Sťažovateľ je toho názoru, že z vykonaného dokazovania mohol krajský súd dospieť k jedinému správne mu záveru, a to, že pokiaľ došlo k šmyku jazdnej súpravy, k tomuto šmyku došlo mimo vôle a konania sťažovateľa, čo znamená, že z objektívneho hľadiska nebolo v moci sťažovateľa túto situáciu ovplyvniť, a preto jeho konanie nie je možné v žiadnom prípade posúdiť ako konania formou vedomej alebo nevedomej nedbanlivosti.

4. Sťažovateľ navrhol vydať tento nález:

„Základné práva sťažovateľa, [REDAKOVANÉ] (...), trvale bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7 To/36/2015-336 zo dňa 4. júna 2015 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7 To/36/2015-336 zo dňa 4. júna 2015 zrušuje a vec vracia v rozsahu zrušenia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia. (...)“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Sťažovateľ namieta, že *vykonanými dôkazmi sa v súlade so zákonom jednoznačne nepreukázalo naplnenie subjektívnej stránky jeho konania a následne príčinná súvislosť medzi jeho konaním a ublížením na zdraví tak, ako sa mu to kládlo za vinu v obžalobe a ako sa na to poukazuje v napadnutom rozsudku*, a z toho dôvodu napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným

zákonem, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

8.1 Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ako aj o vine a treste za spáchané trestné činy v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé takéto konanie. Tieto princípy sú uvedené v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

8.2 Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (porov. I. ÚS 290/08, II. ÚS 88/01, II. ÚS 145/08, III. ÚS 259/2010, IV. ÚS 159/07). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

8.3 Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu. V trestnom procese a rozhodovaní súdu o vine a treste to znamená, že súd musí riadne posúdiť, najmä či sa skutok stal, či tento skutok má všetky znaky niektorého trestného činu a aká je jeho právna kvalifikácia, či tento skutok spáchal obžalovaný, či je obžalovaný za tento skutok trestne zodpovedný, či trestnosť skutku nezanikla, či má byť uložený trest a aký. Tieto závery musia byť súdom riadne odôvodnené na základe vykonaného dokazovania (§ 119 a § 168 ods. 1 Trestného poriadku).

8.4 Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [pozri napr. *Helle v. Fínsko*, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; *Rajkovič v. Chorvátsko*, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP z 3. 5. 2001, bod 2].

8.5 Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

8.6 Na tomto mieste je nutné pripomenúť, že ústavný súd, ktorého úlohou je v zmysle čl. 124 ústavy ochrana ústavnosti, nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (podobne už II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

9. Ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti považoval za kľúčové posúdenie, či vzhľadom na procesný postup krajského súdu v konaní o odvolaní, spôsob, ktorým krajský súd zdôvodnil svoj právny názor, a spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorými krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

9.1 Posudzujúc procesný postup krajského súdu v konaní o odvolaní sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci sťažovateľovho odvolania konal zákonom predpísaným procesným postupom (§ 316 a nasl. Trestného poriadku). Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup odvolacieho súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovoru na procesný postup všeobecného súdu.

9.2 Z formálneho hľadiska nemožno napadnutému rozsudku krajského súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru nič vytknúť. Napadnutý rozsudok krajského súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z príslušnej zákonnej reglementácie formálnej kvality rozhodnutia odvolacieho súdu tejto procesnej formy.

9.3 Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení Trestného zákona odvolacím súdom a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy Trestného zákona v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

9.4 Krajský súd zároveň odpovedal na ťažiskové otázky dôležité pre spravodlivé rozhodnutie vecí, a to v súlade s právnymi závermi ústavného súdu v zmysle nálezu *sp. zn. I. ÚS 712/2014 z 28. januára 2015. Ústavný súd totiž vo svojom náleze o. i. krajskému súdu vytkol, že: „... krajský súd vzhľadom na vykonané dokazovanie dostatočne zrejme nekonkretizoval, čo z preukázaných skutočností malo sťažovateľovi signalizovať alebo napovedať, resp. vyhodnotením akej z dokazovaním zistených skutočností o aktuálnom stave v cestnej premávke sťažovateľ mal alebo mohol dospieť k vedomosti o tom, že môže nastať škodný následok, ale aj napriek tomu bol nedbanlivý a pokračoval v jazde, čo malo byť podľa krajského súdu v rozpore s touto jeho vedomosťou... Z citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu nevyplýva, že by sa krajský súd v kontexte vykonaného*

dokazovania vysporiadal so všetkými možnými dôvodmi vzniku dopravnej nehody, tak ako ich predložil znalec, iba bez uvedenia dôkazov, na ktorých svoje rozhodnutie založil, vo všeobecnosti uviedol, že v dôsledku toho, že sťažovateľ po tom, ako zistil situáciu v cestnej premávke po zastavení pri inej dopravnej nehode, sa opäť pohol s vozidlom a pokračoval v jazde, pri ktorej pribrzd'oval, bolo príčinou dopravnej nehody. ... Inými slovami, krajský súd nielenže náležite neodôvodnil (poukazom na vykonané dokazovanie, pozn.) svoje závery, na základe ktorých mal sťažovateľ pri zachovaní najvyššej obozretnosti vyhodnotiť danú situáciu v cestnej premávke ako neprijateľnú na to, aby bezpečne pokračoval v jazde, ale v kontexte vykonaného dokazovania a s poukazom na zistenia z neho plynúce nevyhodnotil ani najpravdepodobnejší zo znalcom predkladaných dôvodov vzniku dopravnej nehody. Krajský súd teda v prvom rade nedal jednoznačnú dôkazmi podloženú odpoveď na to, či sťažovateľ objektívne mal alebo nemal pokračovať v jazde, a následne ak už v jazde pokračoval, krajský súd nedal opäť dôkazmi podloženú odpoveď na otázku, čo bolo dôvodom dopravnej nehody. ... Vzhľadom na uvedené nedostatky odôvodnenia napádaného rozhodnutia krajského súdu, ktorým bola založená vina sťažovateľa iba na simplexnom zovšeobecňujúcom konštatovaní bez odkazu na konkrétny vykonaný dôkaz a bez vypořádania sa so všetkými pre vec relevantnými okolnosťami, je ústavný súd toho názoru, že krajský súd rozhodol v danej veci bez toho, aby jeho rozhodnutie odkazovalo aj na vykonané dokazovanie, a tak poskytovalo rozumné vysvetlenie a odôvodnenie všetkých pre vec rozhodujúcich skutočností zakladajúcich vinu sťažovateľa.“

9.5 V napadnutom rozsudku krajský súd na uvedené výhrady ústavného súdu reagoval a svoju argumentáciu pri odôvodňovaní záveru o vine a treste pre sťažovateľa tentoraz založil na konkrétnych, pre spravodlivé rozhodnutie veci potrebných premisách a relevantných dokázaných skutočnostiach:

„Napriek tomu, že mal [sťažovateľ, pozn.] vedomosť o neposypaní vozovky v jeho smere jazdy, v ďalšom už nekonal dostatočne opatrne a predvídavo, teda nevenoval náležitú pozornosť vedeniu jazdnej súpravy a sledovaniu situácie v cestnej premávke, keď sa rozhodol v jazde pokračovať. Navyše ním vedenú jazdnú súpravu uviedol do pohybu skôr, ako k nemu do vozidla pristúpil spolujazdec [REDACTED]. Ako vodič s viacročnou praxou spojenou s vedením nákladných motorových vozidiel, ako aj jazdných súprav

pozostávajúcich z ťažného motorového vozidla a prívesu, musel mať skúsenosti, ako sa správa plne naložená jazdná súprava pri jazde na zasneženej vozovke a navyše dole klesaním. Práve v tomto konaní obžalovaného [REDAKOVANÉ], t.j. že sa rozhodol v jazde pokračovať a nevyčkať na posypové vozidlo, ktoré by vykonalo aj v tomto úseku cesty v smere jeho jazdy riadny posyp, odvolací súd videl naplnenie subjektívnej stránky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, Tr.zák. spáchaného formou vedomej nedbanlivosti.

... bezprostrednou príčinou dopravnej nehody s jej následkom bolo zablokovanie kolies v prvom rade na prívese, a to po opätovnom uvedení jazdnej súpravy do pohybu. Táto skutočnosť nepochybne vyplýva predovšetkým z protokolu o nehode s plánikom z miesta dopravnej nehody, ale aj zo samotného výsluchu obžalovaného [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ].

[REDAKOVANÉ] sa pohol s jazdnou súpravou buď skôr, ako skontroloval tlak vzduchu vo vzduchotlakovej sústave jazdnej súpravy, čo vyvolalo v dôsledku poklesu tlaku vzduchu v brzdnej sústave neodbrzdenie jazdnej súpravy a následný šmyk na neposypanej vozovke, resp. na neposypanom úseku cesty pribrzdením jazdnej súpravy vyvolal nábeh brzd spojeného so zablokovaním kolies a následným šmykom, v dôsledku čoho došlo k stiahnutiu jazdnej súpravy na zvodidlá s následným prepadnutím do rokliny. Toto všetko len potvrdilo znalcom uvádzanú nesprávnu techniku jazdy obžalovaným [REDAKOVANÉ] pri súčasnom pohybe blízko pravej krajnice v smere jazdy,

... obžalovaný [REDAKOVANÉ] tým, že pokračoval v jazde dole Dobšinským kopcom nevenoval náležitú pozornosť vedeniu motorového vozidla - jazdnej súpravy, navyše vediac o neposypanej vozovke v smere jeho jazdy, teda vedel o situácii v zjazdnosti cesty, nevyčkať na posypové vozidlo a posypanie vozovky. Vedome riskoval, nedôvodne spoliehajúc sa, že k nehode nedôjde. V dôsledku nesprávnej techniky jazdy tak, ako na to poukázal znalec z odboru cestnej dopravy [REDAKOVANÉ], obžalovaný [REDAKOVANÉ] dostal šmyk na ním vedenej jazdnej súprave s jej následným stiahnutím na zvodidlá a prepadnutím do rokliny.“

9.6 Postup a napadnutý rozsudok krajského súdu sú v tomto smere ústavne konformné, nie sú svojvoľné (arbitrárne) alebo ústavne neudržateľné pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní skutkového stavu, vykonaných dôkazov alebo obsahu

aplikovanej právnej úpravy. Právne závery krajského súdu sú jasné a vzhľadom na dokázaný skutkový stav udržateľné a odôvodnené.

10. Závery krajského súdu a ich odôvodnenie, ako aj postup krajského súdu v odvolacom konaní je teda nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016